"చిన్నక్క ఈ పాడుకొంపలోంచి పోయి ముఖపడింది. మగ వెధవనయినా నా కా తెగింపు లేకపోతోంది. వెధవ కొంప ఛీ. . . దిక్కుమాలిన ఈ దరిద్రపు కొంపలో బతకటంకంటే చావటం మేలు"

వరండాలో పడక్కుర్చీలో వెనక్కివాలి పేపరు చదువుకొంటూన్న విశ్వం గంటకు పైగా చిన్న కొడుకువేసే చిందులు వింటూనే వున్నాడు.

అతను, చప్పున లేచి నిలబడి సహనం కోల్పోయినవాడిలా పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకొంటూ వచ్చి హరికృష్ణ గదిముందు నిలబడి గట్టిగా అరిచాడు.

"నోరు మూసుకో హరీ. వెధవ వాగుడు మరీ ఎక్కువవుతోంది వూరుకొన్న కొద్దీ... వెధవ కొంప అంటే అర్థం ఏమిట్రా?"

గదిలో టేబిల్ మీద చిన్న అద్దం వూడిపోయిన స్టాండుతో నిలబడలేక పోతోంది. హరికృష్ణ దాని నెత్తిన పౌడరు డబ్బాతో విసుగ్గా ఒక్కటి వేసి దాన్ని పౌడర్ డబ్బాకి ఆనేలా కొంచెం జార్చి పెట్టాడు. తన కోపం అంతా దువ్వెన తీసు కోటంలో కొంచెం అడ్డు వచ్చిన పుస్తకం విసిరేసి తీర్చుకొని, చెయిచాపి దువ్వెన తీసుకోబోతూన్నవాడల్లా ఆగి భుజం మీదుగా మెడతిప్పి ఒక్క క్షణంపాటు తండ్రి కళ్లల్లో కంటా చూసి చాలా విసురుగా తల తిప్పేసుకొన్నాడు. ఆ చూపుల్లో అంతులేని నిర్లక్ష్యం, తిరస్కారం, ఏవగింపు. . . . .విశ్వానికి చెళ్ళున కొరడాతో వెన్నున చరచినట్లయింది.

"ఏం. . . .దరిద్రం కొంప అంటే ఏం లోటు రాలేదులెండి. అసలు ఈ కొంపని సరిగ్గా "డిఫయిన్" చేయాలంటే ప్రత్యేకంవో పదం సృష్టించాలి" ఆ గొంతులో అవహేళన.

"హరీ. . . ." విశ్వం కంఠంలోంచి పిడుగులు పడసాగినాయి. అతను చేతిలో పేపరు కింద పడేసి గబ గబా గుమ్మం దాటాడు. కొడుకు షర్టు గుండెల దగ్గర గుంజినట్లు పట్టుకొని కుడిచేత్తో హరికృష్ణ చెంప ఛెళ్లు మన్పించాడు. ఈ హటాత్పరిణామాన్ని వూహించని హరికృష్ణ నిమిషంసేపు స్తంభించిన వాడిలా అయ్యాడు. అతను నిటారుగా అయి కోపంగా చూసాడు తండ్రివైపు. ఆ కళ్ళు నీటితో, రోషంతో తళతళా మెరిశాయి.

ఆ కళ్లల్లో నీళ్ళు చల్లగా వలయాలు తిరిగి కోపంతో వెచ్చబడి / జారిపోతున్నాయి. అతడి పచ్చని పసితనం వదలని బుగ్గమీద విశ్వం వేళ్లు బలంగా వాతలు తేలి మధ్య మధ్య నల్లగా కమిలాయి. మండిపోతోన్న బుగ్గని కుడిచేత్తో బలంగా అదుముకొని రెట్టించిన రోషంతో అనేశాడు హరికృకష్ణ.

"మీకు కోపంవస్తే రానీండి నాన్నా.... మాకూ ఆశలు ఉంటాయి. అంత దిక్కులేని వాళ్లు ఇంతమంది పిల్లల్ని కనకూడదు"

విశ్వం షాక్ తిన్నట్లు అదిరిపోయాడు. హరిని కొట్టిన చేతిలోంచి నరాల్ని జివ్వుమన్పించే విద్యుత్తు వెన్నుదాకా పాకినట్లయింది. అతను దిగ్భ్రమగా నిలబడిపోయేడు.

అంత దిక్కులేని వాళ్ళు ఇంతమంది పిల్లల్ని కనకూడదు నాన్నా....."

హరికృష్ణ నోటివెంట ఆ మాటలు ఉరుములా ధ్వనించి పిడుగు మాదిరి అతని నెత్తిన పడి మెరుపులా దూసుకెళ్ళి అంతరంగాన్ని చిత్రవధ చేయసాగినాయి.

వంట గది గుమ్మంలో తండ్రీ కొడుకుల గొడవ వింటూ భయంగా నిలబడిపోయిన యమున చైతన్యం వచ్చిన దానిలా కదిలి, గుమ్మం దాటి విసురుగా బయటకు వస్తోన్న కొడుక్కి ఎదురయ్యింది.

"హరిబాబూ. . . .పెద్దా చిన్నా లేదుట్రా. . . . .? నోటి కేం తోస్తే అంతా మాట్లాడ్డ మేనా. . . .?"

ఆవిడ కోపంగా కొడుకును చూస్తూ నోరు తెరచి ఏదో అనబోయేంతలో హరికృష్ణ మరి ఓపికలేని వాడిలా చప్పున తల్లి మెడచుట్టూ చేతులు పెనవేసి ఆవిడ వక్షస్థలంలో తలదాచుకొని "అమ్మా...." అన్నాడు ఆర్తిగా.

హరి కన్నీళ్లతో యమున పమిట తడిసిపోయింది. ఆవిడ ఆర్ద్రమైన హృదయంతో హరి భుజాలమీద చేతులువేసింది ఓదార్పుగా.

విశ్వం తేరుకు చూసేలోపల హరికృష్ణ తల్లి గుండెల్లోంచి తలెత్తి తండ్రిని తిరస్కారంగా చూసాడు. వంగి తల్లి పాదాలు తాకి గబగబా మెట్లు దిగి మలుపు తిరిగేసి మాయం అయ్యాడు.

రెండు నిమిషాలు కొడుకు వెళ్ళిన వైపు చూసి కన్నీళ్ళు కొంగుతో అద్దుకొని వంటింట్లోకి వెళ్ళింది యమున.

అంతవరకూ ఆ గొడవకి భయంగా ఒక మూలకంటూ ఒదిగిపోయినట్లు నిలబడ్డ అయిదుగురు పిల్లలూ నెమ్మదిగా తల్లి దగ్గరికి జారుకొన్నారు.

ఇందాకటినుంచీ వేడిగావున్న ఆ వాతావరణం ఒక్కసారిగా నిశ్శబ్దంగా మారిపోయింది. చీమ చిటుక్కుమన్నా స్పష్టంగా వినిపించేంత నిశ్శబ్దం. ఎందుకో ఆ ప్రశాంతత భయంకరంగా శ్మశాన నిశ్శబ్దతలా తోచింది విశ్వానికి.

అతను నిస్సత్తువగా అడుగులో అడుగు వేసుకొంటూ ఎలాగో వచ్చి ఇందాకటి పడక్కుర్చీలో వెనక్కివాలిపోయాడు.

పది నిమిషాల క్రితం అతన్ని బలంగా నిలబెట్టిన ఆవేశం ఆవిరై ఆ స్థానంలో ఏదో శూన్యం మెల్ల మెల్లగా ఆవరించుకోసాగింది. అతని కళ్ళు గాజు కళ్ళులా, ఆ చూపులు శూన్యంలో చిక్కుపడ్డట్లుగా అయ్యాయి. మనసులోంచి మరో మనిషి ఎవరో వికటంగా నవ్వుతూ కళ్ళముందు నిలిచి సవాల్ చేయసాగాడు.

"చెప్పు విశ్వం. హరి ప్రశ్నకి జవాబివ్వు. అతనికి నువ్వు ఏం ఇవ్వగలిగావు?..... ఇంతమంది పిల్లలు ఈలోకంలోకి రావడాన్కి బాధ్యుడవైన నువ్వు. . . . .నీ పిల్లలకి. నువ్వు ఇంటి దీపాలని మురిసిపోయిన నీ పిల్లలకి జవాబు చెప్పుకో. వాళ్ళకి కడుపునిండా తిండి పెట్టలేక వాళ్ళ అవసరాలు తీర్చలేకా అసమర్థుడివైన నువ్వు. . . హరి అడుగుతున్న దానికి సంజాయిషీ ఇవ్వు... ఊ. . .చూస్తావేం?"

"ఏం చెప్పను నేను. అసమర్థుడిని. నేను నిస్సహాయుడిని...."

విశ్వం పెదవులు అస్పష్టంగా కదిలాయి. శబ్దం రాని మాటలు గాలిలో కలిసిపోయాయి. అతని కళ్ళు తడిగా కిందికి వాలేయి.

* * *

సిగ్గుల పెళ్ళి కూతురై అందాల అపరంజిలా తన జీవితంలోకి అడుగు పెట్టిన యమునతో మొదటి రాత్రి "కలకాలం నిన్ను నా కళ్ళల్లో దాచుకొంటాను యమునా. దేవతవి నువ్వు. నా గుండెల్లో నీకు కోవెల కట్టాను. నా జీవితానికి కొత్త కాంతివి నువ్వు యమునా" అన్నాడు విశ్వం అనురాగంగా. భార్యను హృదయంలోకి తీసుకొంటూ.

కలకాలం ఆమెను కళ్ళల్లో దాచుకొన్నా... పెళ్ళయిన కొత్తలో యమున రూపాన్ని మరో ఆరేళ్ళ తర్వాత ఆమె ప్రక్కన ఊహించుకొని, ఆనాటి తన మాటలు గుర్తు రాగా గుండెల్లో గునపాలు దిగేసినంతగా బాధ పడేవాడు విశ్వం.

"నా మాట నిలుపుకోలేక పోయాను. నన్ను మన్నించు యమునా......"

శుష్కించిపోయిన ఆమె చెక్కిళ్ళు తడుముతూ లోకంలోని మార్దవాన్నంతా గొంతులో నింపుకొని అనేవాడు విశ్వం.

యమున చెయి చాపి సుస్మితంగా అతడి పెదవులు మూసేది "ఇప్పుడు మాత్రం నాకేం లోటు. అనురాగాన్ని మించిన పెన్నిధి కోరదు ఏ స్త్రీ అయినా"

పెళ్ళయిన ఏడాదికే హరితని, మరో ఏటికి వంశీకృష్ణని ఒడిలోకి చేర్చుకొంది యమున. ఏడాది తర్వాత మాలిని, వెనకగా హరికృష్ణ ఆ ఇంట సభ్యులయ్యారు. విశ్వం సంపాదనతో బతకాల్సిన మెంబర్లు అప్పటికే ఎక్కువయి, ఆ కుటుంబం పోషించటం అతడి శక్తికి మించిన పనే అయినా ముద్దుగా, బొద్దుగా తెల్ల గులాబీల్లా వుండే తన బిడ్డల్ని "ఇంక చాలు" అనుకోలేదు విశ్వం. పిల్లలు భగవంతుని వరాలని, ప్రకృతి నడ్డగించడం మహాపాపమనే సంప్రదాయాల ఇంట పుట్టిన విశ్వం స్వచ్ఛమైన వైదిక కుటుంబంలో, ఉక్కు కడ్డీల్లాంటి ఆచార వ్యవహారాలమధ్య పెరిగిన విశ్వం తలలో, కుటుంబాన్ని పరిమితం చేసుకోవాలనే భావం కూడా లేదు. బాత్ రూమ్‌లో డోక్కుంటోన్న భార్య భుజాల చుట్టూ చెయ్యివేసి ఆదుర్దాగా దగ్గరకు తీసుకొంటూ అడిగాడు విశ్వం.

"ఏం యమునా....వంట్లో బాగులేదా.....డాక్టర్ దగ్గరికెళ్దాం పద...."

భర్తని చిరునవ్వుతో చూసింది యమున.

"డాక్టర్ అవసరం ఏంలేదు అంతా మామూలే......"

"అంటే" క్షణంపాటు కనుబొమలు ముడిచి భార్య భుజం గుచ్చి పట్టుకొని అడిగాడు. యమున చప్పున అతని మెడ వంపులో ముఖం దాచుకొని నెమ్మదిగా గొణిగింది. "నేషనల్ డిసీజ్..."

"ఓ..." విశ్వం కనుబొమల మధ్య ముడి విడిపోయింది. కళ్ళల్లో ఆనందం జారి పెదవుల చివర కొంటెగా మెరిసింది.

"కంగ్రాట్స్ అండ్ థాంక్సు. యమునా మనకో బుజ్జితండ్రి కదూ...."

అయిదవసారి తండ్రి కాబోతున్నా భర్తలో మొదటి బిడ్డపుట్టినప్పటిదే ఆనందాన్ని వింతగా చూసింది యమున.

శ్రీకాంత్ తర్వాత పల్లవి పుట్టింది. ఆరోజు నాలుగు నెలల పల్లవిని "వ్వా, ఆ" అని మురిసిపోతూ వింటోన్న భర్తతో అంది యమున.

"మనకీ ఆరుగురు పిల్లలూ చాలండీ ఇంకొద్దు. మనకేమైనా ఆస్తి పాస్తులా...,

మీ ఒక్కరి రెక్కలతో వీళ్లందర్నీ సాకాలి. చదువులూ, పెళ్లిళ్లూ" కళ్లముందు... ఏవో దృశ్యాల్ని చూస్తున్నట్లుగా అంటూన్న భార్యని వింతగా చూసాడు విశ్వం.

"క్రొత్తగా మాట్లాడుతున్నావు యమునా ఏమిటయింది నీకీ వేళ....."

"నాకేం కాలేదు. ఆలోచిస్తే భయంగా వుంది. వీళ్లు పుట్టిన వాళ్లు పుట్టినట్లే ఉండిపోతారా.....వీళ్లు పెరిగేకొద్దీ అవస రాలూ పెరుగుతాయి....."

యమున చెయ్యి తన చేతుల మధ్యకు తీసుకొని మృదువుగా అన్నాడు విశ్వం. "చూడు యమునా ఒక్కసారి మన బిడ్డల వైపు చూడు" అతను లేచి వెళ్లి చుట్టూ మంచాలమీద నిద్రపోతున్న పిల్లల్ని కళ్ల తోనే చూపిస్తూ,

"ఇల్లాంటి బుజ్జి తండ్రులు ఎంత మందయినా కావాలనిపించేలా లేరూ..... వీళ్లల్లో ఒక్కరికయినా వంక ఎంచలే నంత అందంగా....."

"వంక ఎంచలేనంత అందంగా ఉండాల్సి నవి ముఖాలు ఒక్కటే కావండీ.....బ్రతు కులు కూడా" రోషంగా అంది యమున.

"యమునా" విశ్వం అసహనంగా పిలి చాడు.

"అంటే నీ వుద్దేశం ఏమిటో సూటిగా చెప్పు...."

"ఎందుకంత కోపం... నే చెప్పేది పూర్తిగా వినండి. మీ జీతంతో బతకాల్సిన వాళ్లం ఎంతమందీ.. ఆరుగురు పిల్లలు, మనిద్దరం, అత్తగారు, మావ గారూ.. ఇంకా పిల్లలు పుట్టుకొస్తుంటే ఎట్లా జరుగుతుందీ కొంచెం అయినా ఆలోచించారా..? మీరు కాకపోతే నేను ఆపరేషన్.."

యమున మాటలు పూర్తి కాకుండానే విశ్వం చెయ్యి భార్య భుజంమీద నుంచి తన వైపుకు తిప్పుకొంది. "చూడు యమునా. ఈ ప్రస్తావన నిండు ఇంట్లో ఇంకెప్పుడూ తేకు. నేనెంత చదువులు చదివి ఉద్యోగం వెలిగిస్తున్నా పూర్వ సంప్రదాయాల పట్ల, ఆచారాలని.. గౌరవిస్తాను. నువ్వేమయినా అనుకో...నీ ఖర్మకొద్దీ నాలాంటిమూర్ఖుడు దొరికాడనుకొన్నా సరే.. నీ ఇష్టం.."

ఎర్రబడ్డ ముఖంతో అనేసి గబగబా బయ టకు వెళ్లిపోతూన్న విశ్వాన్ని విస్మయంగా

చేజారని స్వర్గం

వెడల్పు కళ్లతో చూడసాగింది యమున. ఆలోచించి ఆమె మనసు అలిసిపోయింది. నలుగురు పిల్లలు పుట్టేవరకూ చాలా హాయిగా సాగింది సంసారం. కానీ ఇప్పు డిప్పుడే ఏదోలోటు, ఏమైనా కొనాలన్నా, చేయాలన్నా ఒకలాంటి సంశయం ఆ ఇంట్లో క్రమంగా చోటు చేసుకొంటోంది. "ఇలాంటి స్థితిలో ఇంకా పిల్లలు.... పిల్లలు.. అని కోరుతాడెందుకూ ఇతనూ. ఆపరేషన్ అంటే అసహ్యంట. ఇంకా ఎప్పటికి బాధ్యతలు తెలుస్తాయి ఈ మనిషికి. ఇప్పుడు నేనేమన్నాననీ అంత కోపం...." యమున కళ్లలో నీళ్లు పూరాయి. "కానీ... తనకి లేని బాధ నాకుమాత్రం ఎందుకూ"... నిట్టూర్చింది యమున.

ఏడవ సంతానం జ్యోతిర్మయి. ఆ పాప పుట్టినప్పుడు యమునకి చాలా జబ్బు చేసింది. దాదాపు మూడు నెలలపాటు ఆమె మంచం మీంచి క్రిందికి దిగలేని పరిస్థి తిలో వుండిపోయింది.

నోటితో చెప్పకపోయినా భార్యకళ్లల్లో కదులుతున్న దైన్యాన్ని చూసి జాలితో నిండిపోయింది విశ్వం మనసు.

"బంగారంలాంటి నా బిడ్డల కోసం నువ్వేం బెంగపడకు యమునా. నా తల్లి హరితని మెడిసన్ చదివిస్తాను. వంశీ ఇంజనీర్. మాలీ క్లాసులో ఫస్ట్ రాంకట తెల్సా... శ్రీ, పల్లవి పెద్ద చదువులు చదువుతారు. జ్యోతి ఇంకా చిన్నతల్లే. మన వాళ్లకి అవకాశం వస్తే ఫారిన్ కూడా వెళ్తారు. అప్పుడు చూడు. అందరూ నిన్ను ఫారిన్ రిటర్న్డ్‌గారి తల్లీఅంటూ.."

"మెచ్చి మేకతోలు కప్పుతారు అవునా!" యమున పైకి చిరునవ్వు నవ్వి మన సులో గాఢంగా నిట్టూర్పు విడిచేది. పైకి ఏమైనా అంటే భర్త ఎట్లా మారుతారో ఆమెకు బాగా తెలుసు.

"చూడు యమునా రేపో మాపో నాకు ప్రమోషన్ వస్తుంది. పిల్లల్ని, పెళ్ళాన్ని పోషించుకోలేనంత అసమర్థుడినా, నేను?"

ఒకోసారి డీలాపడిపోతూన్న భార్యను ఓదార్చేవాడు విశ్వం.

భర్తను శంకించేంతగా ఎదగని యమున "మీరుండగా నాకేం భయం" అనేది అతని గుండెల్లో, ముఖం దాచుకొని.

మూడేళ్లు గడిచినా విశ్వం ఎదురు చూసిన ప్రమోషన్ రాలేదుగానీ నివేదిత, శ్రీనివాస్ అతడి పిల్లల సంఖ్యని ఏడు నుంచి తొమ్మిది దాకా పెంచారు. హరితని పి. యు. సి. తర్వాత మెడిసన్ చది వించాలని కలలు కన్న విశ్వం హరిత ఫస్ట్ క్లాస్‌లో పాసయినా అడ్డుచెప్తున్న ఆర్థిక పరిస్థితులని ఎదిరించలేక "సారీ... తల్లీ" అనేశాడు.

చిన్నప్పటి నుంచీ తండ్రి అండలో డాక్టర్ కావాలన్న కాంక్షతో శ్రద్ధగా చదివి ప్రతియేడు ఫస్ట్‌క్లాస్‌లో పాసయ్యే హరిత మనసు దెబ్బతిన్నా, ఆ బాధ పైకి వ్యక్తం చేయక "పరవాలా నాన్నగారూ మీరు బాధపడకండి" అంది.

యమున తమ్ముడు ప్రభాకర్ ఇంజ నీర్. హరితని కట్నంలేకుండా చేసు కొన్నాడు. వంశీ ఇంజనీరింగ్ సెకెండ్ ఇయర్‌లోకి వచ్చాడు. పి. యు. సి. చదువుతూ సాయంత్రాలు టైప్ నేర్చు కొని పరిక్షలు పాసయిన మాలిని తన స్నేహితురాలి తండ్రి సాయంతో ఉద్యోగం సంపాదించి తండ్రికి ఆ విషయం చెప్పింది.

విశ్వం ఆశ్చర్యంగా చిన్నకూతురిని చూసాడు.

"అవును నాన్నగారూ. ఈవెనింగ్స్.. కాలేజీలో ప్రైవేట్‌గా చదువుకొంటా లెండి. హరి కాలేజ్ చదువుల కొచ్చాడు కూడాను" అంది మాలిని సర్దిచెప్తూ.

అయినా విశ్వం మనసు పూరట చెంద లేదు. తన పరిస్థితులు తన పిల్లల మీద ఎంతగా ప్రభావం చూపిస్తున్నాయో తలచుకొన్న కొద్దీ మంటల్లో వున్నట్లు అనిపించ సాగిందతనికి. ప్రైవేట్లు చెప్పి అయినా తన స్థితి చక్క బరుచుకొని చిన్న కూతుర్ని ఉద్యోగం మాన్పించి చదివిం చాలని విశ్వ ప్రయత్నం చేసి ఓడి పోయాడు విశ్వం. పూర్తిగా చెడిపోయిన భార్య ఆరోగ్యం, నుగతా పిల్లల చదు వులూ అతన్ని బలవంతంగా, తలవంచేలా చేశాయి.

తనతోపాటు ఆఫీస్‌లో పనిచేస్తూన్న వాణీనాథ్ సంస్కారం మాలిని మనసు దోచుకుంది. రిజిస్ట్రార్ ఆఫీసులో పెళ్లి

మూలశంకకు
త్వరగా
నమ్మకమైన
హెడన్‌సా
విరేపనముతో
చికిత్సను పొందండి
-శస్త్రచికిత్స
అవసరములేదు!
Bensons-2141-TEL

ఫోల్డింగ్ ఫిఫ్టీ షాట్ పిస్టల్
(లైసెన్సు అక్కరలేదు)

రష్యన్ మోడల్ పిస్టల్. దొంగలు & క్రూర మృగములనుండి మిమ్మల్ని రక్షించుకోవచ్చును. డ్రామా,సర్కస్ ఆటగాళ్లకు కూడా చాలా ఉపయోగపడును.
100 షాట్స్ ఉచితం. వెల: రు. 12.50 పోస్టేజి రు. 2.50 డీలక్స్ (Sup) రు. 20 పోస్టేజి రు. 3. బెల్టు(Sup)తో క్రోం లెదర్ కేసు రు. 8. ఎక్స్‌ట్రా షాట్స్ వందకి రు. 2.
STAR TRADING CO.
Chhapeti, Aligarh (U.P.)

ఇప్పుడులైసెన్సు లేకుండలభిస్తున్నది
రు. 25/–ల వాయిదా చెల్లుబడిమీద

మీ జీవితరక్షణి అనదగిన ఎయిర్ రైఫిల్ నిజంగా కాల్చుతుంది. దొంగలు, బందిపోటు దొంగలు, వన్యమృగములు, విరోధులబారినుండి మిమ్ము రక్షిస్తుంది. కుందేళ్ళు, పక్షులనుకాల్చి తాజామాంసముపొందండి.పూర్తి స్టైజాది, బరువైనది, చాలదూరం కాల్చగలది.
FOREIGN AGENCIES (WAPT-25)
P. Box 1456, Delhi-6

చేజారని స్వర్గం

చేసుకొని ఇంటికి వచ్చారు ఇద్దరూ. ఒక్క క్షణం విశ్వం నిటారుగా అయ్యాడు.

"ఛీ.. నీచురాలా.. నా కడుపున చెడబుట్టావ్. నా వంశ ప్రతిష్ఠ మట్టిలో కలిపావ్. ఇంకా ఎందుకు వచ్చావ్. ఏం సాధిద్దామని. మేం చచ్చామో లేదో చూద్దామని వచ్చావా..?".

విశ్వం ఆవేశంతో వూగి పోతున్నాడు. అతని కళ్ళు చింతనిప్పుల్లా వున్నాయి.

"ఫో.. నా ముందు నుంచి.. ఇంకో క్షణం నా కళ్లముందుంటే నిన్నేం చేస్తానో నాకే తెలీదు.." అతనిమాటలు పిడుగుల మాదిరి ఆ నిశ్శబ్ద వాతావరణంలో ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి. పసుపు బట్టల్లో మాలిని ప్రక్కగా వాణీనాథ్ అందంగా హుందాగా నిలబడి వున్నాడు. అతన్ని చూస్తే తక్కువ కులంలోనివాడని ఎవ్వరూ అనుకోరు.

"లేదు నాన్నగారూ నేనేం తప్పు చేయలేదు. మనసుకి నచ్చిన వారిని పెళ్లి చేసుకొన్నాను. అంతేగా. నాకు మనసు ముఖ్యం నాన్నా.. కులం, గోత్రం వీటికోసమేగా మీ తాపత్రయం.".. మాలిని బాధగా అంది.

"ఏమిటే.. ఏమిటంటున్నావ్... నువ్వు తప్పు చెయ్యలేదూ.. నా కడుపులో చిచ్చు రగిల్చావ్. నన్ను బ్రతికుండి చచ్చినవాడిలా చేశావ్.. ఏం చేయలేదూ, దౌర్భాగ్యురాలా.. నిన్నసలు అనవలసిన పనిలేదు. వీడివల్ల నువ్విలా మారిపోయావ్. ఈ స్కౌండ్రల్ చేశాడిదంతా అసలు" విశ్వం కోపం అంతా వాణీనాథ్ వైపు మళ్లింది. "ఏరా.. పెద్ద ఇంటిపిల్ల దొరికిందని నా పిల్లని వలలో వేసుకుని దాన్ని".

"నాన్నగారూ.." మాలిని ఎంతో దీనంగా అరిచింది.

"నన్నేం అన్నా సహించాను. అయినా ఒక్క మాట కూడా అనే అధికారం మీకేం లేదు. మీళ్ల దీవెనలు మనకెందుకు పోదాం పదండి. ఆశీర్వాదాలు కాదు, వీళ్ళు మన నెత్తిన నిప్పులు పోస్తున్నారు పదండి పోదాం". మాలిని తండ్రికి సమాధానం చెప్పి గిరుక్కున ప్రక్కకి తిరిగి భర్తనుద్దేశించి అంది. ఆమె ముఖం కోపంతో ఎర్రగా అయింది. రోషం, అభిమానం, నేనంటే నేనని పోటీ పడ్డాయి ఆ ముఖంలో.

"తప్పువిూలా అలా పెద్దవారిని ఎదిరించకూడదు. ఆశీస్సుకోసం వచ్చాం మనం. మీ అమ్మగార్కి నమస్కరించి వెళ్దాం" వాణీనాథ్ ఆమె చెయ్యి పట్టుకొని అప్పు చేసి అన్నాడు నచ్చచెప్తున్న ధోరణిలో.

"వీల్లేదు.. ఇక్కడ ఎవరూ మీ దణ్ణాలకోసం పడి చావటం లేదు. ఫోండి ముందిక్కడ్నుంచి" విశ్వం ఎగిరిపడ్డాడు. "యమునా.. లోపలికెళ్ళు. దాన్ని దీవించటానికి వీల్లేదు". పసుపు బట్టలతో మహాలక్ష్మిలా తన ముందు వంగిన కూతుర్ని గుండెలకి హత్తుకోబోతున్న యమున చేతులు కిందికి వాలిపోయాయి. భర్త ఆజ్ఞని మీరే సాహసం ఆమెకి లేదు. యమున కళ్లల్లో నీళ్ళ చిప్పిల పొంగి, గుండెల్లో మండుతున్న దావానలాన్ని వల్లార్చే ప్రయత్నంలో నిమిషంలో ఇంకిపోతున్నాయి. కన్న మమత భర్త ఆజ్ఞతో కడుపుకోతగా మారి ఆమెని చిత్రవధ చేయసాగింది.

"ఈ దౌర్భాగ్యుల్ని ముందు పొమ్మను యమునా." విశ్వం గొంతులో ఆవేదన కరిగి కన్నీళ్లరూపం దిద్దుకొంటోంది. యమున గుండెలు బ్రద్దలయ్యాయి. "పెరిగి, పెంచిన కూతురు పెళ్లి చేసుకువస్తే తల్లి ఇచ్చే దీవెనా అది?!".. ఆమె చప్పున పారిపోయిం దక్కడినుంచి. మరో క్షణంలో విశ్వం వాళ్ళ ముఖం మీద తలుపులు మూశాడు.

అంతమంది పిల్లలున్నా వీ ఒక్కరితో కూడా మాలినిని చూసుకు ఉపశమనం పొందలేక పోయాడు విశ్వం. ఆ పిల్ల వయసుకు మించిన చురుకుతనంతో తెలివితేటలతో తండ్రి మనసుకు దగ్గరై పెరుగుతున్న కొద్దీ తండ్రి మనసులో మమత ఎక్కువగా పెంచింది. చిన్నప్పటి నుంచి ఆ పిల్లకి తనపట్లగల ప్రేమకి పొంగిపోయేవాడు విశ్వం. అతను ఆఫీసు నుంచి ఇంటికివస్తూనే, "తల్లి మాలి" అని పిలిచేవాడు. తండ్రి వచ్చేవరకూ అన్నం తినకుండా కూర్చునేది. ఒకసారి ఆఫీస్‌లో పని వత్తిడివల్ల రాత్రి రెండింటికి వచ్చేవాడు విశ్వం. ఇంటికి రాగానే తనకోసం అన్నం తినకుండా పడుకొన్న

చిన్నకూతుర్ని లేపి ఆ పిల్ల నోటికి స్వయంగా ముద్దలు తినిపించేవాడు. "అంత ప్రాణంలా పెంచిన మాలీ ఎంతపని చేసింది!" రాత్రీ పగలూ అదే ఆలోచన అతనికి.

"అవును లేవోయ్ . . తండ్రి ఎలాగూ పెళ్లి చేయలేడుకదా అని ఎవడినో ఒకడిని పెళ్లి చేసుకొంది. ఆ పిల్ల తప్పేం లేదు ." గుసగుసలాడుకొంటోన్న తోటి క్లార్కులు విశ్వాన్ని చూసి సర్దుకు కూర్చుంటారు. గాలానికి గుచ్చిన చేప పిల్లలా గిలగిలలాడేది విశ్వం మనసు.

రోజూ సాయంత్రం ఆఫీస్ నుంచి రాగానే పిల్లల్ని దగ్గర కూర్చోబెట్టు కొనే విశ్వం ఇప్పుడు వాళ్లని తప్పించుకు తిరుగుతున్నాడు. అతను కటిక చీకట్లో కళ్లమీద చేతులుంచుకొని కుర్చీలో వెనక్కి వాలి కూర్చుంటాడు. ఒకోసారి అలా ఆలోచిస్తూ తెల్లవారేదాకా అక్కడే కూర్చుంటాడు.

"ఏమిటి యమునా వాళ్లందరూ ఎందుకు నన్నుచూసి అలా చెవులు కొరుక్కుంటున్నారు. . . ఎందుకు యమునా వాళ్లు నన్ను చూసి నవ్వుతున్నారు" అతని పిరికి మనసు చీకట్లో బూచిని చూసిన చిన్న పిల్లాడి మాదిరి అయిపోతుంది. సంఘం వెయ్యి నోళ్లతో తనని అపహాస్యం చేస్తున్నట్లు అన్పించి అర్ధరాత్రి చటుక్కున లేచి కూర్చుని యమున భుజాలు కుదిపి అడుగుతాడు. అతని కళ్లనుంచి కన్నీరు వేడిగా రాలుతుంటే యమున గుండెలు పగిలేవి. మానసికంగా తగిలిన ఆ దెబ్బ నుంచి అతను తేరుకోలేక పోయాడు. "మనసుకి నచ్చినవాడిని పెళ్లి చేసుకొంది నా కూతురు. అది తప్పేంకాదు." అంటూ మనసులో సమర్ధించుకోబోయిన అతను సమాజ వ్యవస్థకి భిన్నంగా మాట్లాడలేని అసహాయత నిలువునా క్రుంగదీస్తుంటే ఆరడుగుల మనిషి అతను మూడడుగులు భూమిలోకి కుంచించుకు పోయేవాడు. విశ్వం బజారుకి వెళ్లడం కూడా పూర్తిగా మానేశాడు. అవసరమైన సరుకులు అన్నీ చిన్న కొడుకు హరికృష్ణే చూస్తున్నాడు. సరిగా అలాంటి సమయంలోనే విశ్వం చేజేతులా పెద్ద కొడుకు వంశీని దూరం చేసుకొన్నాడు. ఓ ధనవంతుడు పన్నిన వలలో చిత్రంగా తగుల్కొన్న విశ్వం వంశిని ఇల్లరికపుటల్లుడిని చేశాడు. అంత వంకూ తీయని కబుర్లు చెప్పి "మా పిల్లే మీ ఇంటికి వస్తుందని" అన్న ఆ ధనవంతుడు పెళ్లయిన తర్వాత వంశీని డబ్బుకి బానిసనిచేసి విశ్వం కుటుంబం నుంచి విడదీసాడు. అప్పటినుంచి వంశీ ఆ ఇంటితో బంధాలు తెంచేసుకొన్నాడు.

* * *

"నాన్నగారూ!"

విశ్వం వులికిపడి చూసాడు. "నేను పి. య్యు. సీ. ఫస్టుక్లాస్‌లో పాసయ్యాను" తన ముందు వంగి దణ్ణం పెడ్తూన్న హరిని అస్పష్టంగా దీవించాడు విశ్వం. "చాలా సంతోషం బాబూ". విశ్వం చాలాకాలానికి మొదటిసారిగా నవ్వాడు. అతని కళ్లల్లో ఆ చిరునవ్వు తుఫాను తర్వాత వచ్చిన లేత ఎండలా మెరిసింది.

"నేను . . . నేను మెడిసిన్ చదువాలని . . ." నసిగాడు హరికృష్ణ.

"హరీ." విశ్వం దిగ్భ్రమగా చూసాడు కొడుకువైపు.

"అవును నాన్నగారూ."

"ఎలా చదువుతావు హరీ . . . మన సంసార పరిస్థితులు . . ." విశ్వం దూరానికి చూస్తూ అన్నాడు.

"మన పరిస్థితులు ఎప్పుడూ వుండేవే లెండి." హరి కొంచెం విసుగ్గా అని కళ్లు కిందికి వాల్చుకొని ముందున్న కుర్చీమీద వేలితో రాస్తూ చెప్పాడు. "బి. య్యస్సీ చదివినా ఏం పెద్ద ఉద్యోగం వస్తుందీ . . డాక్టరయితే మంచి ప్రాస్పెక్ట్స్ వుంటాయి. అవకాశం వుంటే హాయిగా ఫారిన్ వెళ్లచ్చు." హరి కల ఏదో కళ్లముందు సృష్టించుకొంటూ అన్నాడు. కొడుకు కలలువింటూ గుండెల్లో గాలంవేసి మెలి తిప్పినట్లయింది విశ్వానికి. "ఇది నిజానికి తన కల కానీ . . కానీ . . .". "ఈ పరిస్థితుల్లో ఎట్లా హరీ! నీ ఆశలు నాకు కాదా బాబూ! మెడిసిన్ అంటే మాటలా!" . . .

"ఆ అర ఎకరం అమ్మితే . . ." నెమ్మదిగా మనసులో మాట చెప్పాడు హరి.

"హరీ"! విశ్వం ఒక్క నిమిషం షాక్ తిన్నాడు.

మరుక్షణంలో అతను గొంతుతో నిశ్చయంతో చెప్పాడు:

"వీలుకాదు హరీ. దానిమీద నువ్వేం అలాంటి ఆశలు పెట్టుకోకు. ఆ పొలం మీ అమ్మమ్మ మీ అమ్మకి ఇచ్చినది. దాని సాయంతోనే ఈనాడు మనం కాస్త అన్నం తిన గలుగుతున్నాం తెల్సా. అది కాస్తా అమ్మి నీకు పెట్టి మేం అందరం ముష్టెత్తుకోమా చెప్పు. ప్రాణంలా పెంచితే ఆ చిన్నది అలా వెలగబెట్టింది. పెద్ద కొడుకు ఇల్లరికం వెళ్లి బంగారు పంజరంలో బతుకు తున్నాడు. వాడికి

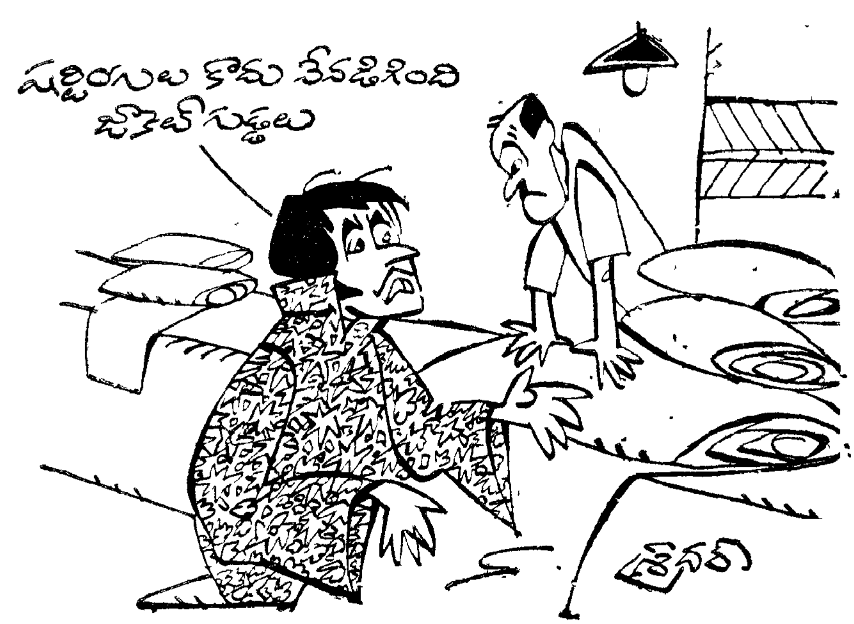

దగ్గరగా వెళ్లే సాహసం మనకీ, మన్ని ఆదుకొనే ధైర్యం వాడికీ లేవు. చదివితే బి.యస్సీ చదువు. ఇక్కడ ప్రిన్సిపల్ మనకి బాగా తెల్సు. ఆయన స్కాలర్‌షిప్ ఇప్పిస్తారు. లేకపోతే సాయంత్రం సత్య నారాయణగారి దగ్గరి కెళ్లి ఉద్యోగ ప్రయత్నం చేస్తాను . . .''.

హరికృష్ణ రెండు నిమిషాలు తదేకంగా రెప్ప వేయకుండా తండ్రి ముఖం వైపు చూసాడు. విశ్వం కళ్లల్లో ఒకలాంటి నిశ్చలత్వం. . . తను చేయదల్చుకొన్న దాన్ని తేల్చి చెప్పేస్తున్నట్లు వుంది అతని ధోరణి. అతన్ని చూస్తుంటే ఆ అభిప్రాయం నుంచి మార్చటం సాధ్యమయ్యేలా లేదు. అందుకే అలా ఉదయం నుంచి ఇంట్లో అందరి మీదా ఎగిరి పోతున్నాడు హరి. అప్పుడే విశ్వం కలగజేసుకోటం జరిగింది.

* *

''ఏమండీ . . . భోజనం పెడ్తారు గాని లేవండి!'' యమున భుజం కుదిపి లేపింది అతన్ని. విశ్వం చప్పున కళ్లు తెరచి ఆమె వైపు రెప్పవేయకుండా చూశాడు. అతని పిచ్చి చూపులకి యమున హడలిపోయింది.

''ఏమిటలా చూస్తారూ . . . భోజనానికి రండి!''

''వద్దు యమునా . . . నాకేం వద్దు.

చేజారని స్వర్గం

నన్నిలాగే వుండనీ . . .'' కళ్ల చివర్ల మెరుస్తోన్న నీటిని దాచే ప్రయత్నంలో అతను కళ్లమీద చేతులు అడ్డంగా వేసుకొన్నాడు. అతనిలో చెలరేగే సంక్షోభం యమునకి తెలుసు. కానీ ఆ సమయంలో తను ఢీలా పడితే విశ్వం మరీ పసివాడవుతాడు. అందుకే సాధ్యమైనంత గంభీరంగా అంది యమున,

''వూరికే బాధపడ్తూ కూర్చుంటే సమస్యలు తీరిపోతాయా చెప్పండి. హరి గురించేగా . . . . నాలుగు రోజులు ఏడ్చి వాడే వూరుకొంటాడు.'' ఆఖరి మాట లంటున్నప్పుడు హరికృష్ణ ఏడుపుముఖం కళ్లముందు కదిలి యమున గొంతు రుద్ధమయింది.

''అదికాదు యమునా, హరి మాశావా ఎంత మాట అన్నాడో! . . . . అది వాడి తప్పుకాదు. ఆ బాధ వాడిచేత అట్లా అన్పించింది.'' 'పరీక్ష పాసయ్యా నాన్న గారూ!' అని వాడు వస్తే చెంపకాయ ఇచ్చి పంపాను. వాడు ఖాళీ కడుపుతో వెళ్లాడు. నా కెందుకు యమునా లిండి.''

ఇన్నేళ్ల తర్వాత మొదటిసారిగా విశ్వానికి ఇంతమంది పిల్లలుండటం తప్పేనేమో! అన్పించ సాగింది. ''ఇద్దరూ లేక ముగ్గురు పిల్లలు చాలు''. ''పరిమిత కుటుంబం సుఖ సంతోషాలకు మూలం!'', లాంటి నినాదాలు గబగబా అతని కళ్ల ముందు వేగంగా సినిమా రీలులా కదిలాయి.

''నిజం చెప్పు యమునా? . . . విళ్లని కని వీళ్లకి అన్యాయం చేశామా మనం. పిల్లల భవిష్యత్తుకోసం నేనెన్ని కలలు కన్నానో నీకు తెలీదూ!'' అతను సూటిగా ఆమె ముఖం చూస్తూ అప్పుడే స్ఫురించిన వాడిలా అడిగాడు. ''నేను కన్న పిల్లలే నన్ను అసహ్యించుకొంటున్నారు . . . నిజం చెప్పు యమునా. నువ్వు కూడా నన్ను అసహ్యించు కొన్నావా? . . . మన పాతికేళ్ల సంసార జీవితంలో నేనంటే అసహ్యం వేసిన సంఘటనలే ఎక్కువగా వున్నాయా? ... చెప్పు యమునా.''

అతను ఒకలాగా దీనంగా అడుగుతుంటే, యమునకి ఏడుపు ముంచు కొచ్చింది. ''ఏమిటండీ, ఆ మాటలు. మీకు దణ్ణం పెడ్తాను . . . అలాంటి మాటలు మాట్లాడకండి'', యమున చప్పున అతని కాళ్ల దగ్గర కూలబడిపోయి విశ్వం మోకాళ్ల మీద తలవుంచుకొని చేతులు అతని పాదాల మీద వేసి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. విశ్వం ఆర్ద్రమైన హృదయంతో ఆమె తల నిమిరాడు. వదులుగా ముఖంమీద కంటా పడ్తున్న ఆమె జుట్టుని సరి చేస్తూ చెప్పాడు. ''బాధపడకు యమునా!... నాకేం కాలేదు. నువ్వు నన్ను అసహ్యించుకో లేదు. నాకు తెల్సు. నువ్వట్లా చెసుంటే నేనీమాత్రంగా కాక నామరూపాలు లేకుండా పోయేవాడిని. నీ కంటి తడి చూడకుండా చచ్చిపోదామనుకొన్నా! . . . నాకు ఆ అదృష్టము లేదు యమునా! పోనీ మన పిల్లలంతా సుఖంగా వుండటమే కావాల్సింది. ఆ అర ఎకరం అమ్మేద్దాం. హరిని డాక్టర్నే కానీ. వాడి ముచ్చట తీరనీ యమునా! నేను ప్రైవేట్లు కుదుర్చుకొంటాను. మన పిల్లల్ని, నా కంఠంలో వూపిరుండగా బాధపడ నీయను. సరేనా . . . యమునా నువ్వు హరిబాబుతో చెప్పు. వాడిని బాధ పడద్దని, వాడిష్టప్రకారమే మెడిసిన్ చదివిస్తానని చెప్పు!'' . . . అతను మృదువుగా, లాలనగా, హృదయ నివేదనంగా చెప్పాడు భార్యతో.

* * *

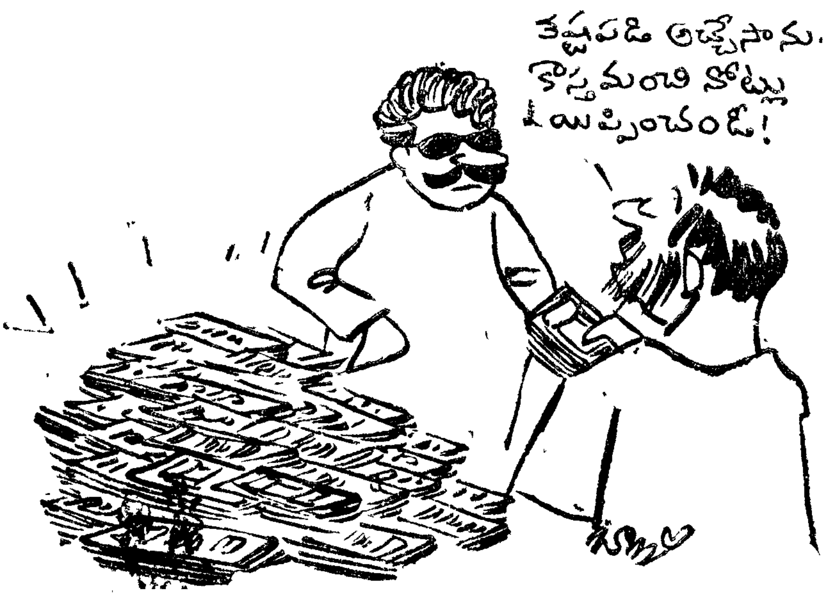

"పోస్టు సార్!" . . . .

కవరు చించి లోపలి కాగితం చూసిన విశ్వం కంగారుగా అరిచాడు. "యమునా . . . . హరి . . . హరి ఉత్తరం . . . ఇదేమిటో చూడు . . .". రెండు రోజులుగా ఇంటికిరాని చిన్నకొడుకు కోసం ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకొని వెయ్యి కళ్ళతో ఎదురు చూస్తున్నారు ఆ దంపతులు. యమున ఉత్తరం తీసుకొని చదవ సాగింది. విశ్వం ప్రాణాలుగ్గబెట్టుకొని వింటున్నాడు.

నాన్నగార్కి నమస్కారాలు,

మొన్నటి నా మాటలకి మీరు చాలా బాధ పడ్డారు. మీ బాధ ఆపుకోలేక నా చెంప పగల కొట్టారు. నాకేం బాధ లేదు. కాని ఒక్కసారి ఆ మాటల్లో నిజం ఆలోచించండి నాన్నా! . . . మనిషికి ఆశలు వుంటాయి, ఆశయాలు వుంటాయి. ఆశలేని జీవితం ఉండదు. మేం మిమ్మల్ని మడులూ, మాన్యాలూ అడగలేదు నాన్నా!.. చదువుకొంటాం అన్నాం. మీరు అందుకు అశక్తులు. అయినా మీ మీద నాకు సానుభూతి లేదు నాన్నా! . . . ఇదంతా మీ స్వయంకృతం! కాదనగలరా? అవకాశా లున్నంతవరకూ జీవితాన్ని మనంత మనం మలచుకొనే ప్రయత్నంలో మనిషి సఫలీకృతుడు కావాలి. దేవుడు మనిషికి మనసిచ్చాడు, ఆలోచనా శక్తి ఇచ్చాడు. జీవితాన్ని దిద్దుకోటానికి వివేకం ఇచ్చాడు. పూర్వం ముత్తాతల కాలంలో పిల్లలు దేవుడిచ్చిన వరాలనుకొనేవారు. కాలం మారింది. కాలంతో మారిపోయిన మనిషి అభిప్రాయాలు తదనుగుణంగా మార్చుకొన్నాడు. ఇదివరకు కుచేలుడిలా ఇప్పుడు ఎవ్వరూ అధికమైన సంతానంతో బాధపడే అవసరం లేదు. పచ్చి మాంసం తిని గుహల్లో నివసించే ఆటవిక దశనుండి అతి నాగరిక జీవితాన్ని కరతలామలకం చేసుకొన్న మానవుడు . . . చంద్రమండలాన్ని స్పృశించ గలిగిన నేటి మానవుడు . . . అలాంటి శతాబ్దంలో బ్రతుకుతున్న మనం అంత రిక్తం కాదుకదా . . . కనీసం ఆహార సమస్యని పరిష్కరించుకోలేక పోతున్నాం. కారణం ఏమిటి? . . . అధిక జనాభా!... సెకనుకి వేలకొలది పుట్టుకొచ్చే జనాభా ఫలితమే ఇదంతా. నేనొకమాట చెప్పేదా!... నాన్నా. . . "పిల్లల్ని కన్నాంగాని వాళ్ళ అదృష్టాల్ని కన్నామా" అనే పాతకాలం మారి, . . . ఇద్దరు లేక ముగ్గురు పిల్లలతో సంసారాన్ని పరిమితం చేసుకొని సుఖ సంతోషాలతో బ్రతక గలిగే వ్యక్తులు ఎంత అదృష్టవంతులో . . .! . . . . వాళ్ళకి జీవితంలో చిక్కు సమస్యలు వుండవు. ఎందుకంటే అలాంటి సమస్యలని సవ్యంగా పరిష్కరించు కొంటారు గనుక. అలాంటి ఇంట పెరిగిన పిల్లలు నిత్య సంతోష మనస్కులై వుంటారు. చాలా మంది పిల్లలున్న ఇంట ఏ తల్లీ, తండ్రీ ఏ పిల్లనీ సరిగ్గా ఆదరించలేరు. ఒక పిల్లకోసం మరోపిల్ల జీవితం, ఒక బిడ్డ కోసం ఇంకో బిడ్డ భవిష్యత్తు వెనుకబడి పోతుంది. అలాంటి వాతావరణంలో పెరిగిన పిల్లలు దృఢ మనస్కులు కాలేరు. వాళ్ళకి ఆత్మవిశ్వాసం వుండదు. ఒకరిపై ఒకరికి ఈర్ష్య, అసూయ ఎదిగే వయసుతోపాటు అసంతృప్తి, చికాకు పెరుగుతాయి. అలాంటి పిల్లలు దేశానికి అవసరమా? . . . దేశమంటే మట్టికాదు, మనుష్యులు. దృఢమైన శరీరంతో దేశభక్తిని ఉగ్గుపాలతో రంగరించుకున్న

"దైవకృపతో అన్నీ సాధ్యమే!"

మీరు డబ్బు, ప్రేమ, అనారోగ్యం, ఆందోళన, భయం, విచారం, మధుపానం లేక ఉద్యోగ సంబంధమైన లేక కుటుంబ సంబంధమైన సమస్య లేవైనా ఎదుర్కొంటున్నారా? దివ్యమైన నూతన ఆనందం, సంతోషం పొందటానికి వేద పరిశోధనమీద చక్కని సర్టిఫికేట్ పొందటానికి, వేదాలకి సంబంధించిన అందమైన పుస్తకాలు పొందటానికి ఒక కార్డుమీద స్పష్టంగా మీ అడ్రసుతో ఈ క్రింది అడ్రసుకు వ్రాయండి. పోస్టు ఖర్చులు గూడ మావే. ఏస్. జాన్. డేవిడ్, నిరీక్షణ, పోస్టుబాక్సు నెం.12, చిలకలూరిపేట, (గుంటూరు జిల్లా).

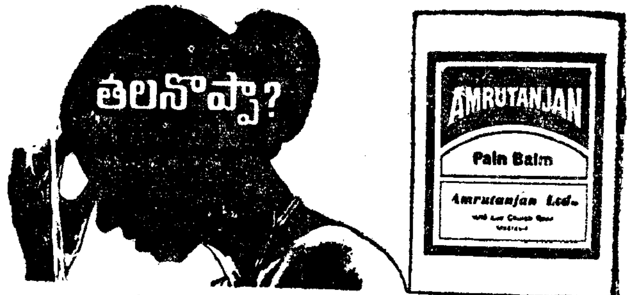

అమృతాంజనం
చప్పున పోగొడుతుంది!

తలనొప్పి, జలుబులు, బెణుకులు, కండరాలనొప్పి—వీటిని చప్పున చల్లగా తగ్గించుకోండి. బాధగా ఉన్న చోటుమీద అమృతాంజనం రాయండి. వెంటనే గుణం ఇస్తుంది. 78 సంవత్సరాలపైగా ఇంటింటి దీపమై వెలుగుతోంది అమృతాంజనం! ఎప్పుడూ ఒక సీసా దగ్గిర ఉంచుకోండి. అమృతాంజనం ఆదాచేసే పెద్ద సీసాలలోనూ, చిన్న తగాలలోనూ కూడా దొరుకుతోంది.

అమృతాంజనం 10 ఔషధాలు కలిసినది నొప్పులను. జలుబులను చప్పున, చల్లగా తగ్గిస్తుంది.

అమృతాంజన్ లిమిటెడ్

పిల్లలు కావాలి మన దేశానికి. అంతేకాని, ఎందుకూ పనికిరాని అధిక జనాభా కాదు. ప్రజాస్వామ్యం జనానికే పరిమితం కాదు దేశానికి. మోయలేని కుటుంబ భారం అడుగడుగునా మిమ్మల్ని క్రుంగదీస్తుంటే మీరెంతగా బాధపడుతున్నారో నాకు తెల్సు. మా ఆశలు తీర్చలేక, పిల్లల భవిష్యత్తును సుందరంగా తీర్చి దిద్దలేక పోయానని మీరు అనుభవించే వేదనా నాకు తెల్సు. అయినా మీ మీద నాకు సానుభూతి లేదు నాన్నా! . . . . ఒక్కసారి "నేను నా పిల్లలకి ఏం చేసాను. వీళ్లని ఈ లోకంలోకి తీసుకు వచ్చి వీళ్లకి ఏం ఇవ్వగలిగాను?" అని ప్రశ్నించుకోండి. సమాధానం మీకే దొరుకుతుంది. నా మాటలకి బాధపడకండి నాన్నా. నేను మిలటరీలో చేరాను. అక్కడే వుండి అడుగడుగునా నా తీరని ఆశ నన్నునుక్షణం వెక్కిరిస్తుంటే నేను భరించలేను. అమ్మకి నా నమస్కారాలు. పిల్లలకు నా దీవెనలు. నా సాహసాన్ని మన్నిస్తారు కదూ. నా కెప్పుడైనా రావాలన్పిస్తే పిలుంటే వస్తాను.

"హరికృష్ణ".

ఉత్తరం చదవటం పూర్తిచేసిన యమున తలెత్తి జీవచ్ఛవంలా శూన్యంలోకి చూస్తోన్న భర్తని కన్నీటితో చూసింది.

* * *

చేజారని స్వర్గం

కథ చదవటం పూర్తిచేసిన వేణు దాని పేరు చూసాడు. "స్వయంకృతం" దానిపేరు. అతను కాగితాలు మడిచి కవరులోకి తోసి కవరు మీద పత్రిక ఎడ్రస్ వ్రాసి స్టాంపులు అంటించి డ్రాయర్ సొరుగులో దాచి వచ్చాడు. అతను మంచం మీద దిండు మోచేతికింద వేసుకొని వెనక్కి వాలి కూర్చున్నాడు. అరుణ వ్రాసిన ఆ కథలోని పాత్రలు జీవం పోసుకొని పదేపదే కళ్లముందు కదలసాగాయి.

మూఢనమ్మకాలతో బంగారంలాంటి జీవితాన్ని చేజేతులా నాశనం చేసుకొన్న విశ్వం.. చివరికి పిల్లలచేతే నీతులు చెప్పించుకొని వాళ్ల సానుభూతిని కూడా! కోల్పోయిన విశ్వం దైన్యవదనం అతని మనసులో తడిగా కదిలింది. వేణు ఒక్కసారిగా వులికి పడ్డాడు. అరుణ ఈ కథ ఎందుకు రాసినట్టు. ఇది తన్ని ఉద్దేశించి కాదుకదా... ఏమో అయివుండచ్చు. అతనికి వారం క్రితం సంఘటన చప్పున మనసులో కదిలింది. అతనికి ఇద్దరు సంతానం. ఏడేళ్ల విద్యాసాగర్, మూడేళ్ల హిమబిందు ముత్యాల్లా వుంటారు. అరుణకి ఆరవనెల. "ఈ సారితో ఇంకచాలు" అంది. "ఇప్పుడు మనకేంలోటు అంత అవసరం ఏమిటి? వద్దులే . . . ." అన్నాడు తను. అరుణ కొంచెంసేపు వాదించి తనతో నెగ్గలేక రాజీకొచ్చింది. దాని ఫలితం ఈ కథన్నమాట. వేణు పెదవుల మీద చిరునవ్వు మెరిసింది. ఆలోచిస్తే అరుణ చెప్పిందే నిజం. నాకీ ముగ్గురు చాలు. ఎక్కువయిన పిల్లలతో సంసారం ఈదటం అంత సులభ సాధ్యం కాదు.

తను కాంప్ నుంచి వచ్చేసరికి అరుణ, పిల్లలిద్దరూ తనకోసం ఎదురుచూస్తూ వుంటారు. తను ఇంటి కొచ్చిందగ్గరనుంచీ తన బూట్ విప్పడం దగ్గర్నుంచీ, తను బయటి కెళ్లేప్పుడు టైనాట్ వేయటం వరకూ అన్నిపనులూ అరుణ సంతోషంగా చేస్తుంది. అలా తన పనులన్నీ చేసేప్పుడు ఆమె ముఖంలో ఒకలా మెరిసే తృప్తి, ఆనందం . . . . తనని చూడగానే పిల్లల ముఖాల్లో సంబరం, తన మనసులో వెలుగు వెల్లువలు నింపి, తిరిగి, తిరిగి అలసి వచ్చిన తన హృదయంలో పన్నీటి జల్లులు కురిపిస్తాయి వాళ్ల చిరునవ్వులు. పిల్లలెక్కువయితే ఇప్పటిలా తనకి సపర్యలు చేయగలదా అరుణ. ప్రశాంతంగా వుండాల్సిన ఇల్లు ఎక్కడ చూసినా పిల్లల మలమూత్రాలతో, అల్లరితో, అసహ్యంగా . . "బాబోయ్.... వద్దు". వేణుకి భయం వేసింది, అలాంటి దృశ్యాలు వూహించుకొంటుంటే. ఇంతా పెంచితే చివరికి ఎవరికి వాళ్లు అడుగుతారు, "నాకేం ఇచ్చావ్?" అని. అప్పుడు ఆ తండ్రిబాధ... తనకి అనుభూతం కాకూడదు. స్వర్గం లాంటి ఇల్లుని విశ్వంలా నరకంగా చేజేతులా మార్చుకోడు తను. అతని పిల్లల్నా తన పిల్లలు తనని "మమ్మల్నెందుకు కన్నావ్?" అని అడిగే స్థితి తెచ్చుకోడు. ఇది స్వర్గం . . . . ఇంకా తన అరచేతిలో స్వర్గం ఈ సంసారం. ఇది చేజారకూడదు. జారీయను.". మనసులో తృప్తిగా అను కొన్నాడు వేణు. అరుణ చాల తెలివైంది. మాటలతో నెగ్గలేకపోయినా ఈ రచనతో తన మనసుని బుట్టలో వేసింది. ఇది చెజారని స్వర్గం. . . . . నిజం. వేణు తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు. ఈ స్వర్గాన్ని కాపాడుకోవాల్సిన బాధ్యత తన మీద ఎంతయినా వుంది. ●